

1

‘Ze komen eraan.’

Ik keek langs de rij Aska die dicht op elkaar achter de modderige heuvel wegdoken. De mist hing als een sluier over het veld, maar we hoorden het. Het staal van zwaarden en bijlen dat langs leren borstplaten streek. Snelle voetstappen in zuigende modder. Mijn hart sloeg haast op de maat van die geluiden terwijl ik diep in- en uitademde.

Van verderop in de rij hoorde ik mijn vaders snerpende fluitsignaal en ik speurde de met aarde besmeurde gezichten af, tot ik twee helderblauwe ogen vond die me strak aankeken. Zijn grijzende baard hing in een vlecht op zijn borst achter de bijl die hij in zijn enorme vuist klemde. Hij maakte een korte beweging met zijn kin en ik floot terug – onze manier om tegen elkaar te zeggen dat we voorzichtig moesten zijn. Dat we niet dood moesten gaan.

Mýra legde mijn lange vlecht over mijn schouder en knikte naar het veld. ‘Samen?’

‘Altijd.’ Ik keek achterom naar onze stamleden die schouder aan schouder in een zee van rood leer en brons op het teken stonden te wachten. Mýra en ik hadden onze plek vooraan bevochten.

‘Rustig aan met die linkerzij.’ Haar met *kol* omrande ogen gleden naar de gebroken ribben achter mijn borstplaat.

‘Het gaat best.’ Ik wierp haar een boze, beledigde blik toe. ‘Als je je zorgen maakt, vecht je maar met iemand anders.’

Ze schudde haar hoofd en deed daarmee de zaak af terwijl ze nog één keer mijn borstpantser controleerde. Ik probeerde niet in elkaar te krimpen toen ze de riemen aansnoerde die ik met opzet wat losser had gelaten. Ze deed alsof ze het niet merkte, maar ik zag haar kijken.

‘Maak je toch niet zo druk om me.’ Mijn vingers gleden over de rechterkant van mijn hoofd, waar mijn haar onder de lange vlechten was afgeschoren.

Ik trok haar hand naar me toe om routineus haar schild om haar arm te gespen. We waren al vijf jaar strijdgenoten en ik kende de onderdelen van haar pantser net zo goed als zij de slecht geheelde botten in mijn lichaam kende.

‘Ik maak me niet druk,’ zei ze meesmuilend, ‘maar ik wed om mijn avondeten dat ik vandaag meer Riki te grazen neem dan jij.’ Ze wierp me mijn bijl toe.

Ik trok mijn zwaard uit de schede met mijn rechterhand en ving mijn bijl met mijn linker. ‘*Vegr yfir ffor.*’

Ze drukte haar arm stevig tegen haar schild, tilde het in een boog boven haar hoofd om haar schouder te strekken en zei toen hetzelfde. ‘*Vegr yfir ffor.*’

Eer boven leven.

Een fluitsignaal striemde rechts van ons door de lucht om te waarschuwen dat we klaar moesten gaan staan. Ik deed mijn ogen dicht en voelde de stevige grond onder mijn voeten. De strijdgeluiden die op ons af raasden, vermengden zich tot één geheel en de gebromde gebeden van mijn stamleden stegen op als rook van een vuur. Ik liet de woorden zachtjes over mijn lippen rollen en vroeg Sigr om over me te waken. Om me te helpen zijn vijanden te verslaan.

‘Nu!’

Ik zwaaide mijn arm naar achteren en haalde uit met mijn bijl, die ik diep in de grond stootte. Ik wierp mezelf op en over de heuvel en vloog naar voren. Mijn voeten dreunden over de aarde en mijn laarzen drukten kuilen in de zachte grond terwijl ik op de muur van mist afrende die boven het veld zweefde. Vanuit mijn ooghoek hield ik Mýra in de gaten en toen werden we opgeslokt door de nevel; de kou stroomde als opspattend water langs ons lichaam tot er in de wazige verte donkere figuren opdoemden.

De Riki.

De vijanden van onze god renden in een deinende massa van bont en ijzer op ons af. Haar klitte in de wind. Zwaarden blonken in het licht. Ik versnelde mijn pas en greep mijn gevest nog steviger vast terwijl ik voor de anderen uit stormde.

Ik liet het gebrul in mijn binnenste aanzwellen, op die plek diep in je lijf die tijdens een gevecht tot leven komt. Ik schreeuwde en mijn ogen vielen op een kleine man vooraan met roodbruine bontlappen om zijn schouders. Ik floot naar Mýra en rende voorovergebogen op hem af. Toen we vlak bij hem waren, draaide ik me opzij en telde mijn passen om me voor te bereiden op het moment waarop de afstand tussen ons in werd verzwolgen door de klap van twee zware, op elkaar beukende lichamen. Verbeten ontblootte ik mijn tanden. Mijn zwaard ging achter me omhoog, mijn lichaam boog naar de grond en ik zwiepte mijn wapen in het voorbijgaan richting zijn buik.

Hij hief zijn schild op het laatste nippertje, wierp zich naar links en raakte me met de rand. Zwarte vlekken dansten voor mijn ogen en mijn longen haptten piepend naar adem achter mijn zere ribben. Struikelend probeerde ik mijn evenwicht te bewaren, maar ik viel op de grond en zwaaide mijn bijl omhoog, zonder op de pijn te letten die door mijn zij trok. Zijn zwaard trof het blad van mijn bijl boven zijn hoofd en duwde het terug, maar meer had ik niet nodig.

Zijn zij was volledig onbeschermd.

Ik stootte mijn zwaard ernaartoe en vond de ruimte tussen zijn borst- en rugstuk. Hij krijste het uit met zijn hoofd in zijn nek en Mýra's zwaard ging in een soepele beweging naar zijn keel om de spieren en pezen door te snijden. Ik trok mijn zwaard los en warm bloed gutste over mijn gezicht. Mýra schopte de man om met haar hak en toen verscheen er een tweede gestalte in de mist achter haar.

‘Bukken!’ schreeuwde ik en ik smiet mijn bijl weg.

Ze dook naar beneden en het blad doorboorde de borst van een Riki, die meteen door zijn knieën ging. Zijn zware lijf viel boven op haar en drukte haar tegen de grond. Uit zijn mond stroomde borrelend bloed dat haar bleke huid dieprood kleurde.

Ik rende naar haar toe, haakte mijn vingers om zijn rugplaat en zakte naar achteren, waarbij ik hem meetrok. Zodra Mýra bevrijd was sprong ze overeind, griste haar zwaard van de grond en keek om zich heen. Ik greep de steel van mijn bijl en wrikte het wapen uit de ribbenkast van de man.

De mist trok op en werd verdreven door het warme ochtendlicht. Van de heuvel tot aan de rivier zag ik alleen maar vechtende stamleden, die zich langzaam naar het water verplaatsten. Aan de andere kant van het veld stak mijn vader zijn zwaard achterwaarts in de buik van een Riki. Daarna stootte hij het naar voren om een tweede krijger in zijn gezicht te rammen, zijn ogen groot van vechtlust en zijn borst vol donderende oorlogskreten.

‘Kom!’ riep ik naar Mýra en ik sprong over de gesneuvelde lichamen naar de rivieroever, waar ze dichterbij elkaar vochten.

In het voorbijgaan schakelde ik een Riki uit door hem in zijn knieholte te raken, en toen nog een. Ik liet ze allebei liggen; iemand anders mocht het karwei afmaken.

‘Eelyn!’ Ze riep mijn naam op hetzelfde moment dat ik tegen iemand op knalde en er brede armen om me heen werden geslagen die zo hard knepen dat het zwaard uit mijn vingers gleed. Kreunend probeerde ik me los te worstelen, maar de man was te sterk. Ik beet

in zijn arm tot ik bloed proefde en de handen duwden me naar beneden. Ik viel hard op de grond en rolde hijgend op mijn rug terwijl ik mijn bijl probeerde te pakken, maar het zwaard van de Riki kwam al op me af. Ik rolde door, tastte naar het mes aan mijn riem en sprong overeind. Mijn adem kwam in witte wolkjes uit mijn mond.

Achter me stond Mýra in de mist te vechten. ‘Eelyn!’

De man haalde naar me uit met zijn zwaard en ik viel weer naar achteren. De kling sneed door mijn mouw en de dikke spier in mijn arm. Ik gooide het mes en hij hield zijn hoofd schuin. Het tollende mes schampte zijn oor en toen hij me weer aankeek schoten zijn ogen vuur.

Ik schoof achteruit en probeerde overeind te komen terwijl hij zijn zwaard oprapte. De greep was in de vorm van een berenkop gesmeed. Hij beende naar me toe en ik zag Aska-bloed op zijn borst en armen. Mijn zwaard en bijl lagen achter hem op de grond.

‘Mýra!’ schreeuwde ik, maar ik zag haar nergens meer.

Ik keek om me heen en er welde iets in me op wat ik tijdens een gevecht vrijwel nooit voelde – paniek. Ik was niet eens in de buurt van een wapen en ik zou hem nooit met mijn blote handen kunnen verslaan. Met op elkaar geklemde tanden dreunde hij als een beer over het gras op me af.

Ik dacht aan mijn vader. Aan zijn bemodderde handen. Zijn zware bulderstem. En aan mijn huis. Het vuur dat in het duister flakkerde. De rijp ’s ochtends op de open plek.

Ik stond op, duwde de vingers in de kloppende wond in mijn arm en prevelde Sigrs naam om hem te vragen me op te nemen. Me te verwelkomen. En op mijn vader te letten. ‘*Vegr yfir fjor,*’ fluisterde ik.

De man vertraagde zijn pas en keek naar mijn bewegende lippen.

De wind blies door het bont onder zijn borstpantser, duwde het tegen zijn vierkante kaak. Hij knipperde met zijn ogen en zijn mond werd een dunne streep toen hij de laatste stappen zette en ik gewoon

bleef staan. Ik wilde niet sterven door een zwaard in mijn rug.

De kling glom toen hij het zwaard boven zijn hoofd bracht, klaar om het omlaag te stoten, en ik deed mijn ogen dicht. Ik haalde adem. Ik zag de grijze hemel weerspiegeld in de fjord. De wilg bloeide op de heuvel. De wind ging door mijn haar. Ik luisterde naar mijn razende stamleden. Vechtend in de verte.

‘Fiske!’ Een zware, verstikte stem kliefde door de mist en mijn ogen vlogen open.

De Riki verstijfde en zijn blik schoot opzij, naar de plek waar de stem vandaan kwam.

Snel.

‘Nee!’ Een wilde bos blond haar stormde tegen hem op en smeed zijn zwaard op de grond. ‘Niet doen, Fiske.’ Hij pakte het leren pantser van de man en hield hem stevig vast. ‘Ik meen het.’

Er sidderde iets door mijn hoofd, het bloed in mijn aderen vertraagde, mijn hart stond stil.

‘Wat doe je?’ De Riki rukte zich los, raapte zijn zwaard op en wilde zich weer op me storten.

De man draaide zich om, sloeg zijn armen om de Riki en trok hem naar achteren.

En toen zag ik het – zijn gezicht.

En ik bevroor. Ik was het ijs op de rivier. De sneeuw die aan de berghelling kleefde.

‘Iri.’ De schim van een gefluisterd woord.

Ze hielden op met worstelen om met grote ogen naar me op te kijken, en het drong dieper tot me door. Wat ik zag. Wíé ik zag.

‘Iri?’ Mijn trillende hand omklemde mijn pantser en er sprongen tranen in mijn ogen. De storm in mijn buik woedde te midden van de chaos om ons heen.

De man met het zwaard keek me aan en liet zijn ogen over mijn gezicht glijden, alsof hij iets probeerde te begrijpen. Maar ik keek naar Iri. Naar de welving van zijn kaak. Zijn haar, als stro in de zon.

De vegen bloed rond zijn nek. De handen van mijn vader.

‘Wat is hier aan de hand, Iri?’ De Riki greep zijn zwaardgevest steviger beet; mijn bloed droop nog van de kling.

Ik hoorde hem nauwelijks. Ik kon nauwelijks denken, want alles vervaagde door het overweldigende beeld voor me.

Iri kwam langzaam naar me toe en zijn blik flitste heen en weer tussen mijn ogen. Mijn adem stokte toen hij zijn handen naar mijn gezicht bracht en zich zo dicht naar me toe boog dat ik zijn adem op mijn voorhoofd voelde.

‘Vlucht, Eelyn.’

Hij liet me los en mijn longen probeerden wanhopig wat lucht naar binnen te sleuren. Ik draaide me om en zocht Mýra in de mist, deed mijn mond open om mijn vader te roepen, maar ik kon nog steeds niet ademen.

En toen was hij verdwenen, verslonden door de mist, samen met de Riki.

Alsof het geesten waren.

Alsof ze er nooit geweest waren.

En ze kónden er ook niet geweest zijn. Want dat was Iri, en ik had mijn broer vijf jaar geleden voor het laatst gezien. Toen hij dood in de sneeuw lag.

2

Zo snel als mijn benen me konden dragen rende ik de mist uit, naar de rivier, op de voet gevolgd door Mýra, die met haar zwaard zwaaide. Ik staaarde naar de bomen, de plek waar Iri was verdwenen. Mijn blik sprong van schaduw naar schaduw, op zoek naar een flits vlasblond haar in het donkere bos.

Er sprong een vrouw op ons af, maar haar gil werd afgekapd toen Mýra zijlings met een mes tegen haar op vloog. Ze trok het lemmet langs de keel van de vrouw en liet haar op de grond vallen, waarna ze weer achter me aan rende.

De Riki floten de aftocht en de nog altijd in hevige gevechten verwikkelde krijgers weken uiteen. Het groene veld kleurde rood door dode stamleden. Ik zigzagde tussen de afdruipe Riki door en greep de blonde mannen een voor een vast om hun gezicht te kunnen bekijken.

‘Wat dóé je?’ Mýra rukte me met een verbijsterde uitdrukking op haar spitse gezicht naar achteren.

De laatste Riki verdwenen tussen de bomen achter haar en ik draaide me om, op zoek naar de blauwe, wollen tuniek die mijn vader onder zijn borstpantser droeg. ‘Aghi!’

De Aska op het veld keken naar me om.

Mýra pakte mijn arm en drukte de muis van haar hand stevig te-

gen de wond om het bloeden te stelpen. ‘Eelyn.’ Ze trok me tegen zich aan. ‘Wat is er? Is er iets gebeurd?’

Ik ontdekte het gezicht van mijn vader aan de andere kant van het veld. De mist trok nog steeds als een opstijgende wolk van de grond.

‘Aghi!’ Zijn naam klonk rauw in mijn keel.

Zijn kin ging omhoog toen hij me hoorde en zijn ogen zochten het met lijken bezaaide terrein af. Toen hij me gevonden had, maakte zijn ongeruste blik plaats voor schrik. Hij liet zijn schild vallen en rende naar me toe.

Duizelig zakte ik op mijn knieën. Hij kwam naast me zitten; zijn handen gleden over mijn lichaam en zijn vingers glibberden over bloed en bezwete huid. Hij onderzocht me nauwkeurig en op zijn gezicht verscheen langzaam een bange uitdrukking.

Ik pakte zijn pantser en trok hem naar me toe. ‘Iri.’ Het woord werd gesmoord door een snik.

Ik zag hem nog steeds voor me. Zijn bruine ogen. Zijn vingers die mijn gezicht aanraakten.

Mijn vader keek naar Mýra en ademde de paniek uit die in zijn borst was blijven steken. Hij nam mijn gezicht in zijn grote handen en keek me onderzoekend aan. ‘Wat is er gebeurd?’ Zijn blik viel op het bloed dat nog altijd uit mijn arm stroomde. Hij liet me los en trok zijn mes om een stuk uit de tuniek van de dode Riki naast ons te snijden.

‘Ik heb hem gezien. Ik heb Iri gezien.’

Hij bond de reep stof om mijn arm en legde er een strakke knoop in. ‘Waar heb je het over?’

Huilend duwde ik zijn handen weg. ‘Luister nou! Iri was h́er! Ik heb hem zelf gezien!’

Hij bleef eindelijk stilzitten en in zijn ogen gloeide verwarring.

‘Ik was met een man aan het vechten. Hij stond op het punt om...’ Huiverend bedacht ik hoe dicht ik bij de dood was gekomen – dichterbij dan ooit. ‘Iri kwam ineens uit de mist om mijn leven te red-

den. Hij hoorde bij de Riki.’ Ik stond op, pakte mijn vaders hand en trok hem mee in de richting van het bos. ‘We moeten hem zoeken!’

Maar mijn vader bleef staan als een kei die uit de aarde steekt. Hij hief zijn gezicht naar de hemel en knipperde tegen de zon.

‘Hoor je me wel? Iri leeft nog!’ schreeuwde ik, met mijn arm tegen mijn lichaam gedrukt om de hevig bonzende wond tot bedaren te brengen.

Zijn ogen richtten zich weer op mij, met tranen als witte vlammetjes in de hoeken. ‘Sigr. Hij heeft Iri’s ziel gestuurd om je te redden, Eelyn.’

‘Hè? Niet waar.’

‘Iri is in *Sólbjörg*.’ Zijn woorden klonken angstaanjagend en behoedzaam, en gaven blijk van een tederheid die mijn vader nooit toonde. Hij deed een stap naar voren en keek me glimlachend aan. ‘Sigr is je gunstig gezind, Eelyn.’

Mýra stond achter hem, met grote groene ogen onder haar piekerige, kastanjebruine vlechten.

‘Maar...’ Mijn stem stakte. ‘Ik heb hem gezién.’

‘Zo is het.’ Eén enkele traan rolde over mijn vaders ruwe wang en verdween in zijn baard. Hij trok me tegen zich aan om zijn armen om me heen te slaan en ik deed mijn ogen dicht, want mijn eigen arm deed nu zo veel pijn dat ik mijn hand bijna niet meer voelde.

Ik knipperde met mijn ogen en probeerde het te bevatten. Ik had hem echt gezien. Hij was hier geweest.

‘Vanavond zullen we een offer brengen.’ Hij liet me los en drukte zijn handen weer tegen mijn gezicht. ‘Volgens mij heb ik je me nog nooit zo hard horen roepen. Je liet me schrikken, *sváss*.’ Er borrelde een lachje in zijn borst.

‘Het spijt me,’ stamelde ik. ‘Ik... ik dacht gewoon...’

Hij wachtte tot ik hem weer aankeek. ‘Zijn ziel heeft rust. Je broer heeft vandaag je leven gered. Daar moeten we blij om zijn.’ Hij greep mijn goede arm en ik ging bijna onderuit.

Met mijn handpalm veegde ik mijn wangen droog en ik keerde iedereen die nog steeds naar ons stond te kijken de rug toe. De keren dat ik in het bijzijn van mijn stamleden had gehuild waren op één hand te tellen. Ik voelde me klein. Zwak, als het jonge wintergras onder onze laarzen.

Ik haalde mijn neus op en trok mijn gezicht weer in de plooi, waarop mijn vader goedkeurend knikte. Dit had hij me geleerd – sterk zijn. Me vermannen. Hij draaide zich weer om naar het veld, want er moest gewerkt worden, en ik liep met Mýra achter hem aan terwijl ik mijn hortende ademhaling onder controle probeerde te krijgen. En de golven probeerde te bedwingen die door mijn hoofd sloegen. We liepen naar ons kamp en verzamelden onderweg de wapens van de gesneuvelde Aska-krijgers. Ik hield mijn vader vanuit een ooghoek in de gaten en ik moest telkens weer aan Iri's gezicht denken.

Mijn voeten bleven staan aan de rand van een plas en ik staaarde naar mijn spiegelbeeld. Mijn gezicht en nek waren besmeurd met modder. In mijn lange, gouden vlechten zat opgedroogd bloed. Mijn ogen waren net zo donker als die van Iri. Ik ademde diep in en keek op naar de met witte wolkjes bestreken blauwe hemel om te voorkomen dat er nog een traan over mijn wang zou glijden.

‘Kijk,’ riep Mýra, die over een Aska-vrouw gebogen stond. De vrouw lag op haar zij met haar ogen open en haar armen voor zich, alsof ze zich naar ons uitstreekte.

Ik maakte voorzichtig haar riem en zwaard los, legde die op de stapel en begon toen aan haar leren borstpantser. ‘Kende je haar?’

‘Vaag.’ Mýra bukte zich om de ogen van de vrouw met haar vingertoppen te sluiten. Ze streek zachtjes het haar uit haar gezicht voordat ze de woorden begon te fluisteren. ‘Aska, je bent aan het einde van je reis gekomen.’

Ik ademde in en sprak samen met haar de rituele woorden die we uit ons hoofd kenden. ‘We vragen Sigr om je ziel op te nemen in

Sólbjörg, waar ons volk in een lange rij met fakkels het donkere pad verlicht.’

Mijn stem stierf weg en liet Mýra het eerst zeggen. ‘Breng mijn liefde over aan mijn vader en mijn zus. Vraag of ze over mij willen waken. Zeg dat mijn ziel jou zal volgen.’

Ik deed mijn ogen dicht en de woorden vonden een vertrouwde plek op mijn tong. ‘Breng mijn liefde over aan mijn moeder en mijn broer. Vraag of ze over mij willen waken. Zeg dat mijn ziel jou zal volgen.’ Ik slikte de brok in mijn keel weg, deed mijn ogen weer open en keek nog één keer naar het kalme gezicht van de vrouw. Ik had de woorden niet kunnen uitspreken bij het lichaam van Iri, zoals ik wel had gedaan toen mijn moeder stierf, maar Sigr had hem desondanks opgenomen.

‘Heb jij ooit zoiets gezien?’ fluisterde ik. ‘Iets wat er niet echt was?’

Mýra knipperde met haar ogen. ‘Maar het wás echt. Iri’s ziel is echt.’

‘Maar hij was ouder – een man. Hij praatte tegen me. Hij heeft me áángerakt, Mýra.’

Ze kwam overeind en legde een armvol bijlen op haar schouder. ‘Eelyn, ik was erbij die dag. Iri is dood. Ik heb het met eigen ogen gezien. Dát was echt.’ Mýra’s zus was tijdens diezelfde veldslag gestorven. We waren voor die tijd al bevriend geweest, maar daarna hadden we elkaar pas echt nodig gehad.

Ik zag hem nog zo voor me, als een weerspiegeling op het ijs. Iri’s levenloze lichaam op de bodem van de kloof. Hij lag in de helderwitte sneeuw terwijl het bloed in een gesmolten plas om hem heen stroomde. Ik zag nog steeds zijn uitgewaaierde blonde haar rond zijn hoofd, zijn doodse ogen die wijd open in het niets starden.

‘Ik weet het.’

Mýra stak haar hand uit en gaf me een kneepje in mijn schouder. ‘Dan weet je ook dat het Iri niet was – niet van vlees en bloed.’

Ik knikte en slikte moeizaam. Ik had elke dag voor Iri gebeden.

Als hij echt door Sigr was gestuurd om me te beschermen, dan was hij inderdaad in *Sólbjörg* – de laatste zonsondergang voor ons volk. ‘Ik wist wel dat hij het zou halen.’ Ik haalde adem door mijn dichtgeknepen keel.

‘Dat wisten we allemaal.’ Een klein glimlachje trok aan haar mondhoeken.

Ik keek weer naar de vrouw die tussen ons in lag. We zouden haar achterlaten zoals ze was gestorven – eervol. Zoals we al onze gesneuvelde krijgers achterlieten.

Zoals we Iri hadden achtergelaten.

‘Was hij nog net zo knap als vroeger?’ Mýra’s glimlachje werd ondeugend terwijl haar ogen weer naar de mijne flitsten.

‘Hij was beeldschoon,’ fluisterde ik.